

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.106 van 16 juni 2016
in de zaak A. 213.279/VII-39.189.**

In zake : Urbain ROOSEN
wonende te 3800 Sint-Truiden
Bewellaan 10
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans, Damien Verhoeven
en Bert Van Herreweghe
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 juli 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Vlaams Energieagentschap van 22 mei 2014 waarbij aan Urbain Roosen een administratieve geldboete van 2.319,14 euro wordt opgelegd wegens het niet correct rapporteren in een EPB-aangifte.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Thomas Maes heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 mei 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die in persoon verschijnt, en advocaat Bert Van Herreweghe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 29 december 2009 wordt bij het Vlaams Energieagentschap (hierna: VEA) een EPB-aangifte ingediend voor de “Woning Durwael Zoutleeuw” waarbij verzoeker is opgetreden als EPB-verslaggever.

3.2. Met een brief van 20 mei 2011 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat met betrekking tot dit dossier een controle op de echtheid van de EPB-rapportering zal plaatsvinden.

3.3. Op 19 augustus 2011 voert een controleur van het VEA een plaatsbezoek uit in de betrokken woning. Er wordt vastgesteld dat de EPB-aangifte geen waarheidsgetrouwe en correcte rapportering van de uitgevoerde

werkzaamheden is en dat de uitgevoerde werken op zeventien punten afwijken van de EPB-aangifte.

3.4. Verzoeker wordt bij brief van 22 maart 2012 uitgenodigd om te worden gehoord.

3.5. Op 19 april 2012 wordt verzoeker gehoord. Nadien bezorgt hij zijn schriftelijke opmerkingen aan het VEA.

3.6. Op 8 augustus 2013 beslist het VEA om verzoeker een administratieve geldboete op te leggen van 2.361,92 euro.

3.7. Met een brief van 6 september 2013 dient verzoeker zijn tegenargumenten in.

3.8. Uiteindelijk beslist het VEA op 22 mei 2014 om verzoeker een administratieve geldboete van 2.319,14 euro op te leggen.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. De verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift niet ontvankelijkheid is wegens het ontbreken van duidelijke middelen. De uiteenzetting in het verzoekschrift voldoet volgens haar niet aan de vereisten die in de rechtspraak van de Raad van State worden gesteld. Verzoeker beperkt zich tot een aantal feitelijke overwegingen en commentaar op de opdracht van het VEA, het decretaal geregelde procedureverloop en de opportuniteit van de opgelegde geldboete, maar geeft nergens concreet aan welke rechtsregel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, noch hoe die rechtsregel geschonden is op een

manier die tot de onwettigheid van de bestreden beslissing doet besluiten.

Voorts wijst zij erop dat het niet aan de Raad van State toekomt om een eigen constructie van het middel in de plaats te stellen van verzoekers uiteenzetting.

5. Verzoeker wederantwoordt dat de verwerende partij niet concreet aantoont “waarom de ingeroepen verweermiddelen niet ontvankelijk zouden zijn” en dat hij het “eigenaardig” vindt dat de verwerende partij “maar liefst 16 pagina’s vol schrijft om op de verweermiddelen te reageren zonder dan telkens de niet ontvankelijkheid ervan aan te tonen”.

6. In zijn laatste memorie wijst verzoeker erop dat “het uiteindelijke doel van de Raad van State is om onder meer aan de burgers rechtsbescherming te bieden tegen de administratie” en dat de Raad moet optreden wanneer wordt vastgesteld dat “er onrecht is ook al is dit niet duidelijk verwoord”. Ook stelt hij dat er sprake is van de schending van het gelijkheidsbeginsel.

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: algemeen procedurereglement) moet het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen bevatten. Onder middel moet worden verstaan, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Het komt aan de verzoekende partij toe om de middelen volledig en begrijpbaar voor te stellen zodat het voor de verwerende partij en de Raad van State mogelijk is de precieze strekking ervan te kennen. Daarentegen is het niet de taak van de Raad van State om in een ongestructureerde uiteenzetting waarin feiten

en inhoudelijke opmerkingen met elkaar verweven zijn, mogelijke middelen te ontwaren.

8. Te dezen bestaat het verzoekschrift tot nietigverklaring uit een doorlopende, ongestructureerde uiteenzetting van elf bladzijden. Deze uiteenzetting bevat tegelijk feitelijke opmerkingen over het procedureverloop, een reeks opportunitetskritieken ten aanzien van het opleggen van de administratieve geldboete, een algemene verwijzing naar de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, verwijzingen naar de contractuele relatie tussen verzoeker en de bouwheer van de betrokken woning, een afwijzing van verzoekers verantwoordelijkheid voor de vastgestelde afwijkingen, algemene kritiek op de decretale regels omtrent de EPB-verslaggeving en de opleiding als EPB-verslaggever. Tevens wordt een omstandig bouwtechnisch betoog gevoerd over bepaalde constructiedelen van de betrokken woning.

In deze uiteenzetting wordt echter geen voldoende concreet en precies rechtsmiddel in de zin van artikel 2, § 1, 3°, van het algemeen procedurereglement geformuleerd. Het louter oneens zijn met de bestreden beslissing, kritiek op de opportuniteit ervan, een algemene kritiek op de decretale regeling, loutere beweringen, ontkenningen of feitelijke commentaar, kunnen niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd.

9. De verwerende partij kan niet ten kwade worden geduid dat zij, ondanks de door haar opgeworpen exceptie, “onder voorbehoud” een poging doet om te antwoorden op de door verzoeker aangebrachte elementen van kritiek. Het feit dat de verwerende partij te dezen die inspanning heeft gedaan, heeft niet tot gevolg dat het gebrek dat kleeft aan het verzoekschrift ongedaan wordt gemaakt.

10. In zijn laatste memorie acht verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden doordat enkel hij en niet de bouwheer werd beboet. Dergelijk “middel” raakt niet de openbare orde en kan derhalve niet voor het eerst in de laatste memorie worden aangevoerd.

De exceptie is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys